

Εἶνε ἀρίστη συνήθεια νὰ θερμαινόμεθα παρὰ τὴν πυρὰν πρὶν ἢ ἐξερχόμεθα κατὰ τὰς ψυχρὰς ἡμέρας τοῦ χειμῶνος. Ἀφοῦ διεμείναμεν ἐπὶ τινα καιρὸν εἰς τὸν ἐξωτερικὸν ἀέρα, εἰς συγκρίνωμεν τὴν θερμοκρασίαν τοῦ ἀέρος μεταξὺ δύο στρωμάτων τῶν ἐνδύματων μας, θέλομεν παρατηρήσει, ὅτι αὕτη γίνεται βαθμιαίως ψυχροτέρα, ἐφ' ὅσον μεταβαίνομεν ἀπὸ τῶν ἐσωτερικῶν πρὸς τὰ ἐξωτερικὰ ἐνδύματά μας.

Σὰς εἶπον, ὅτι τὸ ὄψαγμα τῶν ἐνδύματων μας δέον νὰ ᾖ κακὸς ἀγωγὸς τοῦ θερμαντικοῦ, δηλαδή δέον νὰ ἔχη ὀλίγην τάσιν εἰς τὸ νὰ μεταφέρει εἰς τὰ ἐξω τὸ θερμαντικὸν τοῦ σώματος, καὶ νὰ ἔχη ἀπ' ἐναντίας τὴν ιδιότητα νὰ κρατῇ τὴν θερμότητα ἢν δέχεται· ἤγουν ἐφ' ὅσον τὸ ὄψαγμα θερμαίνεται, νὰ διατηρῇ τὴν θερμότητα ἐπὶ μακρόν, καὶ νὰ διδῇ εἰς τὴν ἀφῆν τὴν συνείσθησιν τῆς θερμότητος.

Τὰ καλύπτοντα ἡμᾶς ἐνδύματα πρέπει νὰ ᾖν λίαν πορώδη, διὰ νὰ ἐπιτρέπωσιν τὴν ἀποχώρησιν τῶν δερμικῶν ἀναθυμιάσεων, αἱ ὁποῖαι εἶνε πραγματικὰ διαχωρήματα τοῦ ἡμετέρου ὀργανισμοῦ. Ὅλα τὰ καλούμενα ἀδιαπέραστα ὄψαγματα καὶ δέρματα εἶνε λίαν ἐπιβλαβῆ εἰς τὴν υἰείαν, καὶ τόσον μᾶλλον ἐπιβλαβῆ ὅσον μεγαλύτερα εἶνε ἡ ἐπιφάνεια τοῦ σώματος τὴν ὁποίαν καλύπτουσιν. Εἶνε ταῦτα ἀληθεῖς ἐπιχρίσεις τοῦ δέρματος ἡμῶν.

Κάτω τὰ Μάκιντος, τὰ ἀδιάβροχα, τὰ ἐξ ἐλαστικοῦ κόμμιος ὑποδήματα, τὰ παντοειδῆ ἀδιαπέραστα.

Ἄφετε πάντα ταῦτα εἰς τοὺς ἀμαξήλατας, εἰς τοὺς ὑπονομεῖς, εἰς ὄλους ἐκείνους οἵτινες ἐνεκα τοῦ ἐπαγγέλματός των εἶνε ὑπόχρεοι νὰ ζῶσιν ὡς ἰχθύες. Ἐκτός των περιστάσεων τούτων, καλὰ ἐνδύματα καὶ καλὰ ὑποδήματα ἀρκοῦσι καὶ εἰς τοὺς μᾶλλον ἀβροδιαίτους.

(Ἔπεται συνέχεια).

Ο ΑΖΩΡ

— Μὴ πλησιάζεις πολὺ εἰς τὴν λίμνην, μικρὰ μου Μαρκέλλα. Ἔλα ἀπ' ἐδῶ· ἰδέ, τὰ ἄνθη εἶνε πολὺ ὠραιότερα, εἶπεν ἡ κυρία Χάγελ.

Τὸ ὠραῖον τριετὲς μικρὸν, πρὸς ὃ ἀπευθύνοντο οἱ λόγοι οὗτοι, ὑπῆκουσε πάραυτα καὶ ἐλθὼν ἐξηκολούθησε νὰ συλλέγῃ λευκάνθεμα κατὰ τὴν ἄκρην τοῦ δάσους.

Τὸ μικρὸν ἠσχολεῖτο εἰς τὴν ἐργασίαν ταύτην μὲ σοβαρότητα, καὶ ἔκαμνε καλλίστην τῶν ἀνθῶν ἐκλογὴν· ἀπέρριπτεν ἀδυσωπήτως ὅσα δὲν ἦσαν ἐντελῶς ἀκηλίδωτα.

Ἡ κυρία Χάγελ ἐκράτει εἰς τὴν χεῖρα μικρὸν κάνιστρον κομψότατον, ἐντὸς τοῦ ὁποῖου ἡ Μαρκέλλα ἔρριπτε τὰ ἄνθη τῆς. Ἀλλὰ τὸ κάνιστρον

δὲν ἐπληροῦτο ταχέως, διότι ἡ μικρὰ ἔφερε τὰ ἄνθη ἀνὰ ἓν μὲ χαράν, εἰς ἣν ἡ μήτηρ τῆς ἀπῆντα διὰ μειδιάματος, θωπείας ἢ φιλήματος.

Ἡ μήτηρ καὶ τὸ παιδίον ἠκολούθουν δρόμον συνδέοντα δύο χωρία, ὃ ὁποῖος ἦτο πάντοτε σχεδὸν ἔρημος. Πρὸς τ' ἀριστερὰ εὐρίσκετο ἡ λίμνη, ἧς τὸ ὕδωρ ἦτο διαυγὲς καὶ ἤρεμον, δεξιόθεν ὑπῆρχε δάσος, καὶ εἰς τὸ βάθος ὡσεὶ πλάσιον τοῦ τοπίου ὑψηλοὶ λόφοι, ἀπὸ τῶν ὁποίων ἠδύνατό τις νὰ διακρίνῃ μακρόθεν τὴν θάλασσαν καὶ ν' ἀκούσῃ τὴν βοὴν αὐτῆς ἀσθενῆ ἐκ τῆς ἀποστάσεως.

Ἡ κυρία Χάγελ ἐβάδιζε βραδέως κανονίζουσα τὸ βῆμα αὐτῆς πρὸς τὰς ἰδιοτρόπους λοξοδρομίας τῆς θυγατρὸς τῆς. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἔρριπτε ταχὺ βλέμμα ἐπὶ τῆς περὶξ φύσεως, ἀλλὰ πάραυτα ἐπανέφερε τοὺς ὀφθαλμούς ἐπὶ τοῦ προσφιλοῦς μικροῦ, οὔτινος ἡ θεὰ ἦτο δι' αὐτὴν γλυκυτέρα τῆς χλοερᾶς θεᾶς τοῦ δάσους, τῆς διαφανείας τῶν ὑδάτων καὶ τοῦ κυανοῦ ὀρίζοντος.

Ἄν τὸ παιδίον ἦτο ἐξάσιον ὑπὸ τὴν χαριεσσάν αὐτοῦ ἐνδυμασίαν, ἀφίνουσαν γυμνοὺς τοὺς λακκίσκους τῶν βραχιόνων καὶ τῶν μικρῶν αὐτοῦ γονάτων, καὶ ἡ νέα μήτηρ ἦτο ἐπίσης ὠραιότατη. Ὑπὸ τὴν λεπτὴν καὶ ἀνοικτοῦ χρώματος ἐσθῆτα αὐτῆς διαφαίνεται ἐντελέστατος σχηματισμὸς σώματος. Ξανθῆ, ἔχουσα γλυκυτάτους κυανοὺς ὀφθαλμούς, λεπτὴν ἑλληνικὴν κατατομὴν καὶ σκιαζομένη ὑπὸ ἑαρινοῦ πύλου, ὡμοιάζε μίαν τῶν θελητικῶν ζωγραφιῶν τοῦ Watteau, ἢν θεὰ πνοὴ ἐμφυχώσασα ἐξήγαγε τοῦ πλαισίου αὐτῆς.

Αἶφνης ἡ κυρία Χάγελ παρατηρεῖ ἡμικεκλιμένον ἐπὶ τῆς ἄκρας τοῦ δάσους ἄνθρωπὸν τινα, ὃν ἡ καμπὴ τῆς ὀδοῦ δὲν τῇ ἐπέτρεψε νὰ παρατηρήσῃ ταχύτερον. Πλησίον αὐτοῦ ἦτο ἐξηπλωμένος κύων στηρίζων τὸ βύγχος ἐπὶ τῶν ποδῶν αὐτοῦ.

Ἐν τῇ ὠραίᾳ χώρᾳ ἡμῶν, τῇ Γαλλίᾳ, ἡ χάρις καὶ τὰ θέλητρα τῆς γυναικὸς ἐξασκοῦσιν ἐπιρροὴν προστατεύουσιν ἐπαρκῶς τὸ ἀσθενὲς τοῦτο πλάσμα κατὰ τῆς κτηνωδίας τῶν χυδαιότερων ἀνθρώπων, εἰςὶ δὲ σπανιώτατοι οἱ ἀνίκανοι νὰ αἰσθανθῶσιν τὴν ἐπιρροὴν ταύτην· ἀλλὰ πρὸς τοὺς τοιούτους ὀφείλει τις ν' ἀρνηθῇ τὸν τίτλον ἀνθρώπου· εἶνε κτήνη.

Ἡ νέα γυνὴ ἐξηκολούθει τὸν περίπατον αὐτῆς ἄνευ δυσπιστίας.

Ὅταν ἔφθασεν εἰς τινῶν μόνον βημάτων ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ κυνός, ἀμφότεροι ἠγέρθησαν. Εἶχον τοσοῦτῳ ἀποτρόπαιον θῆαν, ὥστε ἡ μικρὰ Μαρκέλλα κατέφυγεν ἔντρομος πλησίον τῆς μητρὸς τῆς.

Ὁ ἄνθρωπος εἶχε φυσιογνωμίαν βάνανσον καὶ κτηνώδη· πλησίον αὐτοῦ οὐραγγοτάχως θὰ ἐφαίνετο ὠραῖος ὡς ὁ Ἀπόλλων. Τὰ βράκη αὐτοῦ καὶ

τὸ ῥόπαλον, τὸ ὁποῖον ἐκράτει εἰς χεῖρας ἠΐξαν τὴν κακὴν ἐντύπωσιν ἣν παρήγε τὸ πρόσωπον ἐκεῖνο. Ὁ κύων ἀτίσχυος, ὀλιγόθριξ, ψωραλέος, ἐφαίνετο ἄξιος τοιοῦτου κυρίου!

— Ἐλέσέ με, κυρία, εἶπεν ὁ ἀνὴρ μετὰ τόνου, ἐξ οὗ ἐμάντευε τις ὅτι ἄρνησις θά ἐτύγχανε κακῆς ὑποδοχῆς.

— Κύριε, ἀπεκρίθη ἡ κυρία Χάγελ, πολὺ λυποῦμαι, ἀλλὰ δὲν ἔχω μαζῇ μου χρήματα. Ζητήσατε τὸ κτῆμα τοῦ κ. Χάγελ, ὅλοι τὸ γνωρίζουν. Θὰ ἐπιστρέψω εἰς αὐτὸ μετὰ ἡμίσειαν ὥραν, ὁ σύζυγός μου δὲ καὶ ἐγὼ θὰ κάμωμεν ὅ,τι δυνατὸν διὰ νὰ σὰς φανῶμεν ὠφέλιμοι.

Ὁ ἄνθρωπος εἶπεν ἐμπαικτικῶς:

— Δὲν ἔχεις χρήματα; Νὰ πηγαίνω 'στοῦ κ. Χάγελ. Ὅχι! δὲν θέλω νὰ μὲ γνωρίσουν 'στὸν τόπο. Ὁ Χάγελ; Τὸν γνωρίζω ἐγώ.... Δὲν εἶνε ναυπηγός;

— Εἶνε ὁ πενθερός μου, εἶπεν ἡ νέα γυνή, ἣτις ἤρχισε νὰ φοβῆται.

— Ἐδοῦλεψα κοντά του, εἶνε τώρα πολὺς καιρός. Μ' ἐδίωξεν ἐπειδὴ ἔκλεψα ἐργαλεῖα ἀπὸ τοὺς συντρόφους μου. Ἀπὸ τότε ἐγλίστρησα. Πῆγα παντοῦ, ἀκόμη καὶ 'στὸ κάτεργο, ἐδραπέτευσα ὁμῶς ἀπὸ αὐτό. Καὶ γιὰ ὅλα αὐτὰ φταίει ὀλίγο καὶ ὁ γέρο Χάγελ· ἔπρεπε νὰ μὲ κρατήσῃ!... Τότε αὐτὸ τὸ κουνουπι εἶνε ἐγγονάκι του;

Ἡ μήτηρ ἤδη πράγματι ἐφοβήθη, οἱ δ' ὀφθαλμοὶ τῆς περιεπλανῶντος πανταχοῦ ὡσεὶ ὅπως ζήτησεν προστασίαν, βοήθειαν.

— Λοιπὸν, δὲν ἔχεις χρήματα; ἐπανελάβεν ὁ ἄνθρωπος μὲ ἦθος ἀπειλητικόν.

— Ὅχι, ἐφέλλωσεν ἡ κυρία Χάγελ, ἀλλ' ἰδοῦ, λάβε τὰ δακτυλιδιά μου, καὶ ἄφρσέ με, παρακαλῶ, ν' ἀναχωρήσω.

— Γιὰ νὰ μὲ τσακώσουν 'σὰν θελήσω νὰ τὰ πουλήσω. Ὅχι αὐτά. Θέλω χρήματα.

— Δὲν ἔχω, ἐπανελάβεν ἡ μήτηρ ἰκετευτικῶς.

— Καλά, καλά, ἐγόγγυσεν ὁ ἄνθρωπος.

Ἡ γυνὴ ἔλεγεν ἀλήθειαν. Ἐκεῖνος ἦτο βέλαιος περὶ τούτου. Ἡ δυστυχῆς εὐρισκομένη εἰς τὴν ἐξουσίαν του, εἰς τὸ ἀπόκεντρον ἐκεῖνο μέρος, δὲν θὰ ἐτόλμα οὔτε νὰ τὸν ἀπατήσῃ οὔτε νὰ τὸν ἐρεθίσῃ. Ὁ ἄνθρωπος ἐποίησε δύο ἢ τρία βήματα ὅπως ἀπομακρυνθῇ.

Ἄλλὰ τί συνέβη ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ τοῦ ληστοῦ; Τὸν κατέστησε μακιδῶδῃ ἡ ἰδέα ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ φορολογήσῃ γυναῖκα πλουσίαν; Ἐσκέφθη ὅτι ἠδύνατο ἐντὸς μιᾶς στιγμῆς νὰ καταστήσῃ τὴν ὠραίαν ἐκείνην καὶ νέαν γυναῖκα, τὴν ἀγαπῶσαν ἐκείνην καὶ ἀγαπωμένην σύζυγον, τὴν περιχαρῆ καὶ θριαμβεύουσαν ἐκείνην μητέρα, ἀθλιεστέρην αὐτοῦ, ὄντος ἀποτροπαίου, σύροντος τὴν ἀθλιότητα αὐτοῦ, καὶ κρυπτομένου ἀπὸ τῶν χωροφυλάκων; Ἡθέλησε νὰ ἐκδικηθῇ τὸν ἀρ-

χάιον κύριόν του, διότι τὸν ἐδίωξεν ἀπὸ τὸ ναυπηγεῖόν του ἐπειδὴ εἶχε κλέψει; Ἐνόμισεν ὅτι ἱκανοποιεῖ τὴν δῆθεν νόμιμον ἐκδίκησιν τῶν ἀμαθῶν, ὀκνηρῶν, μεθύσων καὶ διεφθαρμένων κατ' ἐκείνων, οὔτινες διὰ τῆς ἐργασίας, τῆς νοημοσύνης καὶ τῆς δραστηριότητος ἐγένοντο εὐτυχεῖς;

Θηριώδης ἐκφρασις ἀπεικονίσθη ἐπὶ τῆς χυδαίας αὐτοῦ φυσιογνωμίας. Ὁρμησεν ἐπὶ τῶν θυμάτων του, τὰ ὁποῖα ἤρχιζον νὰ καθησυχάζουν, καὶ ἀποσπῶν παρὰ τῆς μητρὸς αὐτῆς τὴν ἀθῶν Μαρκέλλαν, τὴν ἔρριψεν ἐντὸς τῆς λίμνης.

— Νά! ἀνέκραξε, θὰ πῆς 'στὸν γέρο Χάγελ πῶς ἀπάντησες τὸν Μανιγοῦ.

Ἡ μήτηρ ἐξέβαλε σπαρακτικὴν κραυγὴν.

Ὁρμησεν ἐξαγριωμένη καὶ μὲ βραχιόνας ταταμένους εἰς τὸ βάραθρον, τὸ ὁποῖον ἐκλείσθη ἐπὶ τοῦ θυγατρίου αὐτῆς.

Ὁ ἄθλιος τὴν ἤρπασεν ἀπὸ τῆς χειρός.

— Δὲν ἀξίζει τὸν κόπο, εἶπε διὰ τῆς βραχνῶδους αὐτοῦ φωνῆς, γνωρίζω τὸ μέρος. Ἐχει ὀχτῶ ποδάρια νερό. Θὰ πνιγῆς καὶ σύ, μικροῦλά μου. Μὴν τὸ κάμης αὐτό. Πρέπει νὰ πᾶς καὶ νὰ πῆς τὸ πρᾶγμα 'στὸ γέρο.

Ἡ δυστυχῆς μήτηρ παρακωλυθεῖσα ἐν τῇ ἐφορμῇ αὐτῆς ὑπὸ τῆς περισφιγέως ταύτης, ἣτις ἐπλήγωνε τὴν λεπτὴν αὐτῆς χεῖρα, ἐγονυπέτησεν ἀπευθύνουσα πρὸς τὸν Θεὸν ἀπηλπισμένην κραυγὴν:

— Θεέ μου! λυτήσου με!

Ἐν τούτοις ἠτοιμάζετο ν' ἐγερθῇ καὶ νὰ παλαίσῃ, αὐτῇ, τὸ ἀδύνατον πλάσμα κατὰ τοῦ ἰσχυροῦ ἐκείνου κτήνους τοῦ παρακωλύοντος αὐτὴν νὰ σώσῃ τὸ τέκνον τῆς ἢ ν' ἀποθάνῃ μετ' αὐτοῦ, ὅταν αἴφνης ἠσθάνθη ὅτι ἀπηλλάγη τοῦ βαναύσου Μανιγοῦ.

— Ἀζώρ, ἐδῶ Ἀζώρ! ἐκραύγαζε φοικαλέως βλασφημῶν.

Ὁ κύων, ἂν καὶ ἀποτροπαῖος τὴν μορφήν, ὡς καὶ ὁ κύριός του, διετήρησεν οὐχ ἤττον τὸ ἐνστικτον αὐτοῦ ὡς γενναίου καὶ καλοῦ ζῴου.

Ἰδὼν τὸ παιδίον βυθισθὲν ἐντὸς τοῦ ὕδατος ὤρμησεν, ἐβυθίσθη ὀπισθεν αὐτοῦ καὶ ἔσυρεν ἐκτὸς τῆς λίμνης τὸ μικρόν, σύρων αὐτὸ ἀπὸ τῶν ἐνδυμάτων του.

Πρὸς τὴν θεὰν ταύτην ἡ μήτηρ ἐξέβαλε χαρμόσυνον κραυγὴν. Πληροῦσθη ἀγωνιωδῶς τὰς κινήσεις τοῦ ζῴου καὶ ἐπλησίασεν ὅπως παραλάβῃ τὸ θυγάτριόν τῆς.

Ὁ Μανιγοῦ δὲν ἐτόλμησε νὰ κωλύσῃ τὸν κύνα ὅπως καταθέσῃ τὸ φορτίον αὐτοῦ εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μητρὸς του. Αὕτη, μὲ βλέμμα ἄγριον ἐπετῆρει τὸν ληστὴν, ὀπισθοχωρήσαντα ἐνώπιον πάλης, ὡς ἐκ τῆς ὁποίας θὰ ἐπιπτον καὶ οἱ δύο ἐντὸς τῆς λίμνης· ἡ πάλῃ ἄλλως ἦτο ἀνωφελὴς διότι δύο ἄνδρες, ἀκούσαντες ἐκ τοῦ ἀπέναντι μέρους τῆς λίμνης τὰς κραυγὰς ἐπήδησαν ἐντὸς

μιάς λέμβου καὶ ἔσπευδον πρὸς βοήθειαν τῆς κυρίας Χάγελ.

— Βρωμόσκυλο! ἐκράυγασε μηκῶμενος ὁ Μανιγοῦ, καταφέρον ἰσχυρὸν βραδουκόπημα κατὰ τοῦ σωτῆρος τῆς μικρᾶς Μαρκέλλας.

Ὁ κύων ὠλόλυξεν ἐκ πόνου καὶ ὠπισθοχώρησε κατὰ τινα βήματα, εἶτα ἐλθὼν ὠσφραίνεται τὸ πρόσωπον τοῦ παιδίου, τὸ ὁποῖον ἡ μήτηρ, γονυπετῆς ἐπὶ τῶν χόρτων κατησπάζετο καὶ κατεθώπευεν.

Ἡ μικρὰ Μαρκέλλα ἔμεινε μόνον δευτερόλεπτά τινα ὑπὸ τὸ ὕδωρ. Μόλις εἶχε λιποθυμήσει, κατ' ἐκείνην δὲ τὴν στιγμήν ἠνέωξε τοὺς ὀφθαλμούς.

— Ζῆ, ἀνέκραξεν ἡ κυρία Χάγελ, Θεέ μου, σ' εὐχαριστῶ! Ζῆ.

Καὶ ἡ νέα μήτηρ βλέπουσα πλησίον τῆς τὸν κύνα, ἔλαθεν ἐντὸς τῶν χειρῶν αὐτῆς τὴν κεφαλὴν τοῦ γενναίου ζώου, τοῦ ψωραλέου ἐκείνου ζώου, τὸ ὁποῖον ἐξελθὼν τοῦ ὕδατος ἦτο πολὺ δυσειδέστερον ἢ πρότερον, ἐστήριζεν ἐπ' αὐτῆς τὰ δροσερὰ χεῖλη τῆς, καὶ τοῦ ἔδωκε φίλημα περιπαθέστερον ἐκείνου, τὸ ὁποῖον μία γυνὴ δύναται νὰ δώσῃ ἐπὶ τοῦ στόματος τοῦ ἀνδρός, τὸν ὁποῖον ἀγαπᾷ ἔμμανῶς. Εἶτα στραφεῖσα πρὸς τὸν Μανιγοῦ:

— Ζῆ! Ζῆ τὸ παιδί μου! ἀνέκραξε. Ἄφησέ μου τὸν σκύλον σου, ἄφησέ μου τον. Σοῦ τὸν πληρόνω πεντακόσια φράγκα, χίλια φράγκα, δύο χιλιάδας φράγκα! σὲ παρακαλῶ, ἄφησέ μου τὸν σκύλον σου.

Ἄλλ' ἡ λέμβος ἐπλησίαζεν. Ὁ Μανιγοῦ εἰσεχώρησεν ἐντὸς τοῦ δάσους, προσκαλῶν διὰ συριγμοῦ τὸν κύνα του.

— Μείνε μαζὶ μου, καλὸν μου ζῶον, εἶπεν ἡ κυρία Χάγελ, θέλουσα νὰ κρατήσῃ τὸν κύνα.

Ἄλλ' ἐκεῖνος ὑλάκτισεν, ἀντέστη, ἠθέλησε νὰ δαγκάσῃ, ἐκείνη δὲ τὸν ἀφῆκεν.

Εὐγενὲς ζῶον! Εἶχε κύριον, ὁ ὁποῖος μόλις τὸ ἔτρεφεν, ὁ ὁποῖος τὸ ἐκτύπα, ὁ ὁποῖος εἶχε πρὸς αὐτὸ μόνον τὴν στοργήν, τὴν ὁποίαν ἔχει τις εἰς ἐν πρᾶγμα, ἀλλ' ἦτο κύριός του· καθῆκον εἶχε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ. Ἀληθῶς, μόνον οἱ κύνες ἀγαπῶσι τοιοῦτοτρόπως!

Οὐχ ἦττον ὑπῆρξεν εὐτυχῆς καὶ ἄκων. Κατ' αἵτησιν τοῦ κ. Χάγελ οἱ χωροφύλακες καταδιώξαντες τὸν Μανιγοῦ συνέλαβον αὐτόν, ὃ δὲ κύων ἐδόθη πρὸς τοὺς συζύγους κατ' αἵτησιν αὐτῶν. Μετὰ τινα χρόνον ὡς ἐκ τῶν περιποιήσεων οὐδεὶς θὰ ὑπέθετεν ὅτι ὁ βλέμμα ἔχων ζωηρὸν καὶ δέρμα στιλπνόν, ὠραίος κύων, ὃ περιφερόμενος εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κ. Χάγελ, ἦτο ὁ σύντροφος τοῦ Μανιγοῦ. Τὰ πρῶτα φαγητά, τὰ ὁποῖα τῷ ἐδόθησαν παρὰ τῶν νέων κυρίων του, θὰ τῷ ἐφάνησαν ἀπροσδόκητα, ἀλλὰ ταχέως ἐξοικειοῦται τις μὲ τὰ καλὰ πράγματα. Ὅλα τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας ἠγάπησαν καὶ ἐπεριποιούντο τὸν καλὸν κύνα, ἀλλὰ καὶ οὗτος ἠγάπα πάντας.

Ἐν τούτοις, τίς οἶδεν ἂν τὸ γενναῖον ζῶον ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πλούτου του ἐλησμόνησέ ποτε τὸν Μανιγοῦ;

G. Riboulet.

ΜΑΚΡΟΒΙΟΤΗΣ

Ἐν τῷ ἐπιστημονικῷ περιοδικῷ « ἡ Φύσις » ἐδημοσιεύθη ἡ εἰκὼν γυναικὸς ὑπερεκατοντούτιδος, ζώσης ἐν τινι χωρίῳ τῆς Γαλλίας. Γεννηθεῖσα τὴν 16 Μαρτίου 1761, καθ' ἃ μαρτυρεῖ ἡ σωζομένη πρᾶξις τοῦ βαπτίσματος αὐτῆς, φέρει ἡλικίαν 124 ἐτῶν. Πολυάριθμοι περιηγηταὶ καὶ ταξειδιῶται, διαβαίνοντες ἀπὸ τοῦ χωρίου τῆς, σπεύδουσι νὰ ἐπισκεφθῶσι τὴν πρεσβυτίδα, ἣτις παρὰ τὸ βαθύ γῆράς τῆς, ἀπολαύει ἐτι ἐξαιρετικῆς ὁράσεως, καὶ δύναται νὰ ράπτῃ ἄνευ χρήσεως ὀμματουαλίων. Μέχρι τοῦ 1882 κατεσκεύαζε πλεκτάς πρὸς κατασκευὴν ἀχυρίνων πέλων, μεθ' ὃ παρήτησε τὴν ἐργασίαν ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι τὰ νέα ἄχυρα, ἅτινα τῇ ἐπρομήθευον, δὲν ἦσαν ἐπίσης λεπτὰ ὡς τὰ ἄλλοτε ὑπ' αὐτῆς μεταχειριζόμενα.

Τοιαύτη δ' ἐξηκριβώθη ἡ διαίτα τῆς ὑπερεκατοντούτιδος: Τρώγει δις τῆς ἡμέρας ἐλαφρῶς, τὴν ἐνδεκάτην τῆς πρωίας καὶ εἰς τὰς τέσσαρας ἢ πέντε τῆς ἐσπέρας. Ἐκαστον φαγητὸν συνίσταται πάντοτε σχεδὸν ἐκ ζωμοῦ ὀσπρίων, πρὸ πάντων δὲ γεωμήλων, καὶ ἄρτου. Μετὰ τὸ φαγητὸν πίνει ἐνίοτε ποτήριον οἴνου, ἀλλὰ συνηθέστερον μικρὸν ποτήριον οἰνοπνεύματος. Οὐδέποτε τρώγει κρέας. Ἐν καιρῷ χειμῶνος ἐγείρεται καὶ κατακλίνεται σχεδὸν ἅμα τῇ ἀνατολῇ καὶ δύσει τοῦ ἡλίου, ἀλλὰ τὸ θέρος κοιμᾶται ὀλιγώτερον. Μέχρι τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν τὸ δημοτικὸν συμβούλιον τῆς πατρίδος τῆς ὥρισε δι' αὐτὴν χρηματικὸν βοήθημα, πρὸ ὀλίγων μόλις ἐτῶν, ἐξῆρκει εἰς πᾶσαν οἰκιακὴν ἐργασίαν τῆς, μόνη δ' ἐπρομηθεύετο τὸ ὕδωρ καὶ τὴν τροφὴν τῆς. Ἡ ἀκοή τῆς εἶνε ὀλιγώτερον ἀκμαία τῆς ὁράσεως τῆς, ἀλλ' ἀρκεῖ τις νὰ ὑψώσῃ τὴν φωνήν, ὅπως ἀκούσῃ ἐντελῶς. Αἱ πλείσται τῶν ἀπαντήσεων τῆς εἶνε ἀρκούντως νουνεχεῖς, ἐκτὸς ὅταν ἐνοχλῆται ὑπὸ πολλῶν ἐρωτήσεων. Ἡ μνήμη εἶνε ἀσθενεστέρα τῶν ἄλλων δυνάμεών τῆς, καθ' ὅτι δὲν ἐνθυμεῖται πλέον οὔτε τὸν τόπον τῆς γεννήσεώς τῆς, οὔτε τοὺς γονεῖς, οὔτε σχεδὸν τὸν συζυγόν τῆς, ὅστις ἀναμφιβόλως ἀπέθανε πρὸ πολλοῦ χρόνου, διότι οἱ γέροντες τοῦ τόπου ἤκουσαν νὰ ὁμιλῶσι περὶ αὐτοῦ, ἀλλὰ δὲν τὸν ἐγνώρισαν.

* *

Ἐπὶ τῇ ἀνωτέρῳ εὐκαιρίᾳ ἀναγράφομεν ἱστορικὰ τινα παραδείγματα ἐκτάκτου μακροβιότητος.

Τῷ 1635 ἐτελεύτησεν ἐν Ἀγγλίᾳ γεωργός τις